

Babiczky Tibor

A feltámadás ünnepén

A küldöttség hajója biztonságos távolban,
az öböl kijáratánál vetett horgonyt.

Díszes csónakok sora futott ki a partra,
előkelőségek és szolgák rajzó hadserege.

A kikötői kocsmák tömve voltak mind,
sokan figyelték aranyló ital mellől

a történeket – hordók gurultak, sziszegett
a sörccsap, lomhán locsogott a dagály

a rakodópart hallgatag falán. Sor került
végül az ajándékok átadására, különösebb

szertartás nélkül, a Tengeri Szentek temploma
előtt. Elsőként egy kurvát vezettek elő, nyakán

ezüst szalag, aztán egy nyomorékot, aranyból
készült görgős széken ült, majd utoljára

egy döglött orangutánt, bronzként ragyogott
a szőre. A kocsmákban elhomályosult

minden pohár. Épp a feltámadás
ünnepe volt, a harangok mégis némák

maradtak. Senki se tudja, miért, nem volt
még példa ilyenre, mióta a város történetét

jegyzik – talán a küldöttség érkezése,
és a sok drága kincs miatt.

A második eljövétel

Volt benne valami tétovaság,
ahogy megérkezett, fedetlen fővel
és csupasz fenékkal, pénz nélkül,
halálra váltan. Akadt egy rá illő
kalap, és egy nadrág is a házban,
épp a mérete. Akadt történet is,
elmondható, jelentés nélküli ugyan,

de kétségkívül történet – beszéd,
amelyből nem következik semmi.
Nagyot neveltünk a végén. Jó volt
hallani a nevetést. Próbáltuk elfelejteni,
mi történt azzal a csupasz fenékkal,
fedetlen fővel – akárhogy alakult is
az este, s mind azután.

G. István László

Szintévesztés

Zöld, szeretlek. Micsoda mondat
ez ma. A borosüveg nyakán a zöldes
átderengés talán fulladás
jele. Nincs idő dárda nyelére
dőlve inni. A szerelem sem
piros, nem Aphroditét, Árésztt szolgálja
a láng. Az is fullad, aki egy kortyot
nem iszik. Háborúban nincs
absztinencia. A szorongás alkoholja
májkárosítás nélküli zöld foltokat
vet az arcra, új homály
üli a tekintetet, amely élesebb,
mint a kés. A szédület időhurokba
került, az eljövendőre emlékezés fűvé
alakítja az embert. Melyik

fülben nincs sziréna-émlék, melyik
láb nem botlik a járás ritmustalan,
rémhírtől rémhírig terjedő ütemére el?
Körös-körül szomjazó részegek. A fulladás
a túl sok levegő miatt szorítja
a nyakat. A megégett
test is zöld. Megtölti
a tüdőt a levegő, nem lehet
eléggé kifújni. A feleslegben felgyűlik
a hemoglobin, terjed a vas,
kiütközik a bőrön, mint a sebesülés
alattomos színe, a makulátlan
bőr lesz sérült, kontraszt roncsolja –
aki megmarad, szégyenkezik. Az ép,
új kiüzetés utáni test magához
ér, szemérmét már eltakarta, de
minduntalan újra takarná, obszcén
lesz az anatómia. Egy test, egy üveg
bor is botrány. A zöldön van a hangsúly,
mintha a heterotrófok is klorofilt
termelnének, a vegetációs szorongás
a szárazság ellenére úgy árasztja ki
a sok oxigént, hogy alig képes
állat, ember helyváltoztatásra. A tavasz,
a zöld rehabilitációja, amerre nézek:
új fűfolt, ágkezdemény, induló
aljnövényzet mindenütt a másik test
zöldjét hirdeti, nem az emberből fakad
a büntudat, a megváltó életjel, a penész.

Különbéke

Zizegett vére, mint légszárny függöny mögött.
Figyelték, ahogy ott marad hidegen.
Ráborítottak egy lepedőt.
Kikövetelték, hogy béke legyen.

Kántor Zsolt

Álom-amőba, kimetszett látszat

Vető Orsolya Lia képeihez

Kertben hasalás, fűszálak bámulása.
Hangyák követése a kertbe.
Hullámok tektonikája egy üvegmedencében.
Átölel a talált manöken.
Mindig is a tempera-kastély része lehetett.
A rezignált hegedűhang vattacukorszerű folt.
Korall. Színátmenetes identitás.
Kézjegy, szignó és tücsök alakú ikonok.
Aposztrofálhatatlan, frissen facsart mintázat
A pohárba folyt, nettó időm.
Kis rostokat érez a nyelv.
A beszéd tulipánbimbói.
Az egysejtű hártya-palackok is játékba hozhatók
Nézés által. A szem egy kút, barlangba visz. Felfelé!
A felhők hasába. Majd a földbe.
Itatóspapír a befogadás. Tengerpart,
Szívja magába az életkedvet.
Majd ontja. Spriccelnek a kövek.
Épp attól boldog, hogy fókuszpont nélkül
Képzeli el a teret.
A mozdulat, a sötétben testté lesz.
Világgá kiáltja az álmoságot.